

J. E. Bogomil:

Prehlajen.

Malo preveč živ je bil Kodranov Francelj. Seveda! Dan je bil včeraj tako lep, led tako gladek, solnce tako prijazno. No, in pa zima je bila čisto nova. Koga bi pa ne mikalo ven, ven, ven?

Domov je pa prišel Francelj bolj počasi. S Tomažinovim Vinkom sta ponavljala naštevanko. In sicer tisto, ki je najbolj pusta: naštevanko s številko »7«. Vsaka druga številka ima bolj pametno naštevanko — je sodil Francelj. Pri tej pa dobiš take številke, da jim komaj verjameš, da so si s številko sedem kaj v sorodu.

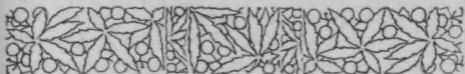
Počasi je hodil.

Ponoči mu je pa začelo bunkati po glavi, kakor da ima kovač Groga notri svojo kovačnico. In vroča mu je bila glava, kakor da gori v njej. In pa kašljal je Francelj, da je kar odskakoval na postelji. Vsi domači so se prebudili. Pa to mu ni nič pomagalo.

Drugi dan je moral biti pa v postelji. Močno so ga odeli, in vroč čaj je moral piti. Dejali so mati: dokler se ne bo do dobrega prepotil, toliko časa ni upati na zdravje.

In Francelj se je potil, da je kar lilo po njem. In milo se je oziral iz postelje po svojih bratcih, ki so zdravi in veseli zagnali včasih malo prevelik direndaj. Še bolj milo se je pa oziral skozi okno gor proti drsališču. Na tihem se je pa jezil na številko sedem. Zakaj po njegovem mnenju je bila samo ta nesrečna sedmica kriva, da se je prehladil. In vendar je hodil ravno zaradi te številke tako počasi...

Preblajen!

